

κὸν δικαίωμα, ἐπικυρωθὲν παρὰ τῆς Ἀριστοκρατίας, τὸ 1527 (12), καὶ μετέπειτα ὑπὸ διαφόρων ψηφισμάτων ἐπιβεβαιωθὲν, ἀνεγνωρίσθη καὶ ὑπεστηρίχθη ἐν παντὶ χρόνῳ ὑφ' ὅλων τῶν Κυβερνήσεων.

Εἰς τὴν Ἀδελφότητα λοιπὸν (τὴν παριστάσαν τὴν κοινὴν τοῦ Γένους συναίνεσιν, καὶ εἰκονίζουσαν τὸ αὐτὸ σχεδὸν σύστημα τῆς βενετικῆς πολιτείας) ἐνυπάρχει ἡ ἀνωτάτη καὶ ἀνέκκλητος ἐξουσία τοῦ διαθέτειν περὶ οἰουδήποτε κτήματος αὐτοῦ καὶ δικαιοδοσίης. Αὕτη μόνη δύναται, συναθροισομένη ἀνά τριετίαν ὑπὸ τὸ ὄνομα Γενικὸς Σύλλογος, ν' ἀνανεώνη διὰ πλειονοψηφίας Σῶμα, συγκείμενον ἐξ ἐξήκοντα ἀνδρῶν, συμπληρωσάντων τὸ εἰκοστὸν ἔτος, καὶ ἐπονομαζόμενον Σύλλογος τῶν Ἑσσαράκοντα καὶ Ἐναρίθμων. Εἰς αὐτὸν δὲ τὸν Σύλλογον ἐπιτρέπει ἡ Γενικὴ Ἀδελφότης τὸ ἐκλέγειν μὲν διὰ ψήφων τοὺς Ἐφημερίους καὶ ἄλλους μισθωτούς· διατηρεῖν δὲ ἀκριβῶς τὰ ἀνέκαθεν ἐκ διαδοχῆς παραδοθέντα περὶ λατρείας, ἐθίμων, εὐπρεπείας καὶ ἐκκλησιαστικῆς εὐταξίας· ἔτι δὲ καὶ περὶ ἐκπαιδεύσεως καὶ εὐποιίας· ἐκδίδειν διαταγὰς, καὶ διορίζειν ὑπουργήματα, κατὰ τὰς χρείας· ἐν ἐνὶ λόγῳ, νομοθετεῖν, ἀποπέμπειν, ἀποφασίζειν, ἐπικυροῦν· ἐπιφυλάττει δὲ, τέλος, εἰς ἑαυτὴν τὴν τῶν Ἀρχιεπισκόπων ἐκλογὴν, καὶ τοὺς θεμελιώδεις νόμους. Ἀπὸ δὲ τῆς συστάσεως αὐτῆς, ἡ Ἀδελ-

φότης ὑπέκειτο εἰς τὰς ἐπικυρώσεις τῆς Δεκανδρίας· μετὰ δὲ ταῦτα, εἰς τὰς τῶν Προνοητῶν τοῦ Κοινοῦ (1534)· ἡ δὲ διοίκησις τῶν ἀποβλεπόντων τὸ Γένος καὶ τὴν ἐκκλησίαν ἀνήκεν εἰς τὴν περιορισμένην ἐξουσίαν ἐνὸς Ἐπιτρόπου, ἢ Ἐπιμελητοῦ (Castaldo ἢ Guardiano), ἐνὸς Τοποτηρητοῦ, ἐνὸς Γραμματέως, ὑπὸ τὸ ὄνομα, Πρωτοκαθεδρία (Banca), τεσσάρων Ἐπιτρόπων, ἐπιφορτισμένων τὴν τοῦ Ναοῦ οἰκοδομήν, καὶ Γερόντων δώδεκα, Δεκαρχῶν καλουμένων. (Decani) Καὶ μόνον κατὰ τὸ 1563 ἐσχηματίσθη ὁ τακτικὸς Σύλλογος, ὅστις ἀπ' ἀρχῆς συνέκειτο ἐκ τεσσαράκοντα Συνδέλφων, συμπεριλαμβανομένων τῶν ῥηθέντων ὑπουργῶν· περὶ δὲ τὸ 1581 περιορίσθη εἰς μόνον τεσσαράκοντα, καὶ μετὰ ἐνδεκαετίαν ἠϋξήθη ἕως τῶν ἐξήκοντα.

Ἡ ἀπώλεια, ἣν οἱ Βενετοὶ ἔπαθον τῆς Ναυπάκτου καὶ τοῦ Ναυπλίου, καὶ ἄλλων τῆς Πελοποννήσου χωρῶν (1500-1540)· ἡ σημαντικωτάτη ἐκείνη τῆς Κύπρου (1571), καὶ πρὸ πάντων, ὁ ἀπὸ τοῦ 1644 ἄχρι τοῦ 1669 διαρκέσας τῆς Κρήτης πόλεμος, προσεῖλκυσε εἰς Βενετίαν ἀπείρους Ἕλληνας· ἐξ ὧν, οἱ μὲν προσκεκλημένοι ὑπὸ τῶν φιλοφρόνων τῆς Ἀριστοκρατίας ὑποσχέσεων (13), οἱ δὲ διαφυγόντες τὰς κατερημώσεις καὶ τὴν τρομοκρατίαν τῶν Τούρκων, μᾶλλον δὲ ἀπὸ τοῦ 1569 μέχρι τοῦ 1580. Καθ' ἣν ἐποχὴν, πεντήκοντα οἰκογένειαι, ἀπελθοῦσαι ἐκ Κύπρου εἰς Ἰστροίαν, ἐγκατέστησαν ἀποικίαν εἰς

Πόλαν, όπου ἀνήγειραν ναὸν τοῦ Ἀγ. Νικολάου τῷ 1583. Τὸ δὲ ἐν Βενετία ἑλληνικὸν Γένος συνέκειτο ἐκ τεσσάρων γιλιάδων καὶ ἐπέκεινα ψυχῶν (14). Καὶ αὐταὶ εἰς τὸ ἐξῆς ἐπολυπλασιάσθησαν τοσοῦτον, ὥστε κατὰ τὸ 1635 παρευρέθησαν εἰς τὴν ἐκλογὴν τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθανασίου τοῦ Βελεριανοῦ τετρακόσιοι ἑβδομήκοντα τέσσαρες οἱ ψηφίσαντες. Τοσοῦτον ἐθώπευε τὸ βαθύπλουτον καὶ τὸ εὐψυχὸν τῆς τῶν Βενετῶν πρωτεύουσος! Ἀθηναῖοι, Πελοποννήσιοι, Θεσσαλοὶ, Νευπάκτιοι, Κρήτες, Εὐβοεῖς, Κορίνθιοι, Ἴόνιοι, Μακεδόνες, Θράκες, Ἡπειρώται, ἅπαντες ὅμοιον καὶ σύμφωνον ζῆλον ἀνεδείκνυον ὑπὲρ τῆς τοῦ ἔθνους προόδου τε καὶ τιμῆς, ἅπαντες προθύμως συνετέλουν εἰς τὰς καθημερινὰς τῆς Ἀδελφότητος χρεῖας. Καὶ ἐπειδὴ ἕκαστος αὐτῶν ἐφιλοτιμεῖτο, ὅπως ἀποτελέσῃ μέρος τοῦ ἀντιπροσωπικοῦ τῆς Ἀποικίας σώματος, οὕτω τὸ Γένος, πρὸς ἐξίσωσιν τῆς τῶν πολλῶν πατρίδων διαφορᾶς, ἀπεφάσισεν (1625), ἵνα ὁ Σύλλογος τῶν Ἐξήκοντα σχηματίζεται ἐξ ἐννέα Συναδέλφων ἐκάστης πατρίδος, δηλονότι, τῆς Κύπρου, τῆς Κρήτης μετὰ τοῦ Αἰγαίου πελάγους, τοῦ Ναυπλίου μετὰ τῆς Μονεμβασίας, τῆς Ζακύνθου μετὰ τῆς Κεφαλληνίας, τῆς Κερκύρας, τῶν ἀνωτέρων Χωρῶν (ἦτοι οἰουδήποτε ἄλλου τόπου), καὶ προσθέτων εἰς τὰς αὐτὰς πατρίδας ἑτέρων ἐννέα· καὶ τοιουτοτρόπως συνεκροτήθη Συνέλευσις ἐξήκοντα τριῶν μελῶν, Σύλ-

λογος τῶν Τεσσαράκοντα καὶ Ἐναρίθρων (Ζοντα), καλουμένη. Ἐκ τούτων οὖν ἐγένετο ἐτησίως οὐ μόνον ἡ ἐκλογή τῆς προμηθεύσεως Προεδρίας (εἰς ἣν προσετέθησαν μετὰ ταῦτα δύο Κυβερνήται εἰς εἷς Ἵποτοποτηρητῆς) ἀλλὰ προσέτι καὶ δύο Ἵπερασπιστῶν, καὶ ἡ κατὰ διετίαν ἰσαριθμῶν Συνδικῶν καὶ Ἀντιλόγων, καὶ ἡ τῶν δώδεκα Δεκαρχῶν, δύο ἐπὶ τῶν οἰκοδομῶν Ἐφόρων, ἐνὸς Λογιστοῦ, καὶ ὅλων τῶν τε κληρικῶν καὶ λαϊκῶν μισθωτῶν. Αἱ ἐκλογαὶ αὗται ἐπεκυροῦντο διὰ πλειονοψηφίης ἐξαιροῦντο δὲ αἱ τοῦ μεγάλου Ἐπιτροπῶν, ἡ Ἐπιμελητοῦ, Ἐπισκόπων τε καὶ Ἐφημερίων, αἳ τινες ἐγίνοντο διὰ δύο τρίτημορίων τῶν ψήφων. Ὅποῦκι καὶ ἄλλαι τῶν προνοιῶν ἐλήφθησαν βραδύτερον, λέγομεν ἐν τῷ οἰκείῳ τόπῳ. Ἄλλ' ἐντοσοῦτῳ αὗται ἐγένοντο αἱ μέχρι τοῦ νῦν διαρκοῦσαι ἀρχαί, καὶ οὐσιώδεις τῆς Ἀδελφότητος Θεσμῶσεως.

Ἐπανέρχομαι δὲ εἰς τὴν τοῦ ἀγ. Βλασίου ἐκκλησίαν. Μετὰ παρέλευσιν τεσσαράκοντα ἐτῶν καὶ ἐνὸς, ἀπ' οὗτου ἱεροῦργουν ἐν αὐτῇ, οἱ Ὁμογενεῖς ἡμῶν διαπύρως ἐκέλευσαν, τῇ 14 Ὀκτωβρίου τοῦ 1511 (15), τὸ Συμβούλιον τῆς Δεκανδρίας, ὅπως αὐτοῖς συγχωρήσῃ ν' ἀγοράσῃσι γῆπεδον, καὶ ἐποικοδομήσωσιν ἰδίῳι ἀναλώμασι Ναὸν, ἀφιερωθησόμενον τῷ ὀνόματι τοῦ Σωτήρος καὶ τοῦ Μεγαλομάρτυρος Γεωργίου. Ἐξ αἰτιῶν δὲ πολλῶν πηρεκινήθησαν εἰς τοῦτο. Πρῶ-

τον, ἔνεκα τῆς συγχύσεως τῶν δύο θρησκευμά-
των· καθότι οἱ μὲν δὲν ἐννόουν συχνάκις τὰ
ὑπὸ τῶν ἄλλων λεγόμενα· δεύτερον, ἵνα ἐντα-
φιάζωσι δεόντως τὰ πτώματα τῶν ἑαυτῶν νε-
κρῶν, καὶ παύσῃ τὸ αὐθαίρετον καὶ ἀποτρόπαιον
σκάνδαλον (ὀρμώμενον ἐκ τῶν συνήθων ἐπιβου-
λῶν) τοῦ ν' ἀναμιγνύονται ταῦτα μετὰ τῶν ὀ-
στῶν ἀγρείων ἀνθρώπων καὶ κρεμασθέντων κα-
κούργων, ἧ ἑκταφέντα νὰ ρίπτωνται εἰς τὴν θά-
λασσαν (16)· καὶ, τέλος, ἐπειδὴ τὸ ρηθὲν εὐκτῆ-
ριον δυσκόλως ἤδη ἐχώρει ὄλους τοὺς Ὀρθοδό-
ξους, τοὺς ὑπερμέτρως πληθυνθέντας, ἔνεκα καὶ
τῶν παρὰ τῆς βενετικῆς Κυβερνήσεως πρὸς ἄ-
μυναν τῆς Ἐπικράτειας μετακομισθέντων ταγ-
μάτων, ἅτινα εἶχον μεθ' ἑαυτῶν καὶ γυναῖκας
καὶ τέκνα.

Ἐὰ τάγματα ταῦτα κυρίως ἐκαλοῦντο Στρα-
τιῶται· οἳ τινες μετὰ τῶν Σέρβων, πραγμα-
τευτῶν, ναυτῶν, καὶ ἐτέρων ἐκ τῆς ἐλληνικῆς
Ἀποικίας, ἐζήτησαν ὑπὲρ ἑαυτῶν τὴν ἄνωθεν
χάριν. Ἄλλ' ἐπειδὴ ἐμνημόνευσα τοὺς Στρατιώ-
τας, λέγω, ὅτι ἀπετέλουν τὸ ψιλὸν τῶν Βενε-
τῶν ἱππικόν, ἐξ οὗ ὠφελοῦντο, πρὸ παντὸς ἄλ-
λου Κράτους, μεσοῦσης τῆς 16. ἑκατονταετηρί-
δος, ἰδίως δὲ μεταξὺ τοῦ 1416 καὶ 1467. Εὐ-
τυχῆς μεσαία ἐποχὴ, καθ' ἣν ἡ Ἀριστοκρατία,
κατακυριεύσασα πολλὰς τῆς Δαλματίας χώρας,
καὶ λαβοῦσα εἰς παραχώρησιν παρὰ Γεωργίου
τοῦ Καστριώτου καὶ τὴν Ἀλβανίαν, θαυμασίως

ἐφήπλωσε τὴν κατὰ τὴν ἡπειρον δεσποτείαν τῆς. Εἰκάζομεν ἐκ τούτου ὅτι, πρὸ τῶν ἄλλων, οἱ Ἀλβανοὶ μετηνέχθησαν εἰς ὑπηρεσίαν αὐτῆς, ὑπὸ τὸ ὄνομα ψιλολίππεϊς. Ἀναμφιβόλως, ἂν δὲν ἀπατώμεθα, ἡ προσηγορία Στρατιώται δὲν ἐδόθη κοινῶς εἰς τοιοῦτον εἶδος ταγμάτων, εἰμὴ ὅτε οἱ Βενετοὶ ἤρχισαν ν' ἀπογράφωσιν εἰς αὐτὰ καὶ Ἕλληνας ἐξ ὅλων τῶν πλησιοχώρων τῆς Ἑλλάδος καὶ εἰς τὴν Ἀριστοκρατίαν ὑποκειμένων ἐπαρχιδῶν, διατηροῦντες ὅπερ εἶχον ὄνομα ἐν τῇ πατρίδι (17), ὅπου Στρατιώτης σημαίνει, ὅ, τι εἰς τὴν Ἰταλίαν ἡ λέξις milite. Καὶ τοῦτο συνέβη πιθανῶς μεταξὺ τοῦ 1470 καὶ 1473· διότι, ὡς γινώσκω, οὐδὲν ἀναφέρουσιν οἱ ἱστορικοὶ περὶ τοῦ χρόνου, καθ' ὃν οἱ Βενετοὶ ἐμίσησαν Στρατιώτας. Τεκμαιρόμεθα ὁμῶς αὐτὸν, ἐξ ὧν ὁ Σπανδουγινὸς ἀφηγεῖται (18) ὅτι, δηλαδή, ὁ ἀνδρεῖος Πέτρος ὁ Μοκενίκος (ὅστις ἐχρημάτισε μετὰ ταῦτα Δούξ) διαδεχθεὶς τὸν ἀρχιστράτηγον Νικόλχον Κανάλην (1470), καὶ κατακτήσας τὴν Πελοπόννησον, θέλων νὰ ἐκδικηθῇ διὰ τὰς τῶν Τούρκων ὀμότητας, ἐστρατολόγησε ψιλοὺς ἰππεῖς ἐκ διαφόρων ἐλληνικῶν καὶ εἰς τοὺς Βενετοὺς ὑποκειμένων χωρῶν· καὶ μετὰ τοῦ οὕτως ἐπηυξηθέντος στρατοῦ ἔρχετο, καὶ ἐλεηλάτησεν ὅλους τοὺς ὑπὸ τοῦ Μωάμεθ δεσποζομένους παραθαλασσίους τόπους· Παρατηρητέον δὲ καὶ ὅτι, πρὸ τῆς ἐποχῆς ταύτης (ἂν δὲν λανθανώμεθα)

οὐλοὶς συγγραφεὺς μετεχειρίσθη τὸ ὄνομα Στρατιῶται.

Οὗτοι λοιπὸν, συγκείμενοι ἐξ Ἀλβανῶν, Ἑλλήνων, Σπαλατίνων καὶ ἑτέρων, διεκρίνοντο, οὐχὶ ἔνεκα διακρουστικῶν ἀξιομάτων, ἀλλ' ἔνεκα ἐθνικότητος, ἀπὸ τῶν κυρίως ψιλῶν ἵππέων, εἴ τινες ἦσαν Ἰταλοὶ (19). Διεκρίνοντο προσέτι διότι, ἐκ τῶν τῆς ξηρᾶς στρατευμάτων, ἦσαν τὰ μόνον ὑπὸ βενετικοῦ εὐπατρίδου ἀρχηγετούμενα. Μαρτυρεῖται πολλάκις ἔχομεν περὶ τῆς τόλμης καὶ τῆς ἀσυγκρίτου αὐτῶν ἀνδρείας. Καὶ μολοντο εἰς τὴν πολεμικὴν τέχνην δὲν εἶχον οὔτε τάξιν, οὔτε μέτρον, καὶ μάλιστα ἐνεπιστεύοντο εἰς τὴν τῶν ἵππων ταχύτητα, ὁμῶς τρέχοντες καὶ ἀδιαλείπτως λογγεύοντες ἢ ἔμπροσθεν, ἢ ὀπίσθεν, κατὰ τῶν ἐχθρῶν, ὅτε μὲν ἐφορμῶντες ἐπὶ τοὺς ὀδηγοὺς τῶν σκευοφόρων καὶ σιτοπομπῶν, ὅτε δὲ λαφυραγωγοῦντες καὶ τοὺς δρόμους διακόπτοντες (20), ἀπέβηνον ὠσεπιτοπολὺ νικηταί. Μετὰ δὲ πλείστης δεξιότητος οὐ μόνον διέβηνον ὑψηλότατα ὄρη, καὶ καταμῶς βαθυτάτους διεκολύμβων, ἀλλὰ μετὰ πολυτρόπου ἀθάδειας εἰσέδυσον καὶ παρεκρούποντο ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἐχθρῶν πρὸς λεηλασίαν. Ἀξιοθαύμαστος, πρὸς τοῖς ἄλλοις, ὁ Ἕλληνας ἐκεῖνος νεανίσκος, ὅστις κατὰ τὴν μεταξὺ Βενετῶν καὶ Γερμανῶν ἐν Φοροῦλίῳ μάχην (1510) ἐφιππος ἐλόγγευε τόσον ὀρμητικῶς, ὥστε διεπέρα τοὺς ἵππους καὶ κατέβαλλε τοὺς μαχομέ-

νους. Δυσχερέστατος δέ, και ὑπὲρ λόγον ἐξαι-
σιος, ὁ ἀγὼν (1491) (21) τινῶν λογχοφόρων και
ἐρίππων Στρατιωτῶν ἐπὶ τοῦ μείζονος τῆς Βε-
νετίας πεπραγμένου σωλήνος. Διὰ τοιαῦτα οὖν
και τοσαῦτα ἀνδραγαθήματα ἐθεωροῦντο, ὡς
βενετικῶν στρατευμάτων τὸ ἄνθος.

Ἱστορίαι και ἀνέκδοτα ἔγγραφα ὑπομιμνή-
σκουσιν, ὡς παρασχόντας εἰς τὸ Κράτος σημαν-
τικὰς ἐκδουλεύσεις, Ἐμμανουὴλ τὸν Μπουχάλην,
πελοποννήσιον, κατ' ἐμὴν γνώμην, (1510)· Μαρ-
τῖνον τὸν Γραδάνην, ἠπειρώτην (1512)· τὸν μα-
κεδόνα και κόμητα Μερκούριον Μπούχην (1524)·
Δημήτριον τὸν Κλαδᾶν (1556)· Μέξαν τὸν Μπο-
ζίκην, πιθανῶς κρητικὸν (1576)· Κωνσταντῖνον τὸν
Παλαιολόγον (1595), και ἄλλους· οὐκ ὀλίγους
τῆς Στρατιᾶς ἀρχηγούς, ἐπαξίους διεξοδικωτέ-
ρας μνείας. Ἀλλὰ πρὸ πάντων, Θεόδωρον τὸν
Παλαιολόγον, ἐπιλεγόμενον Γρίτζαν, ἀναμφι-
βόλως ἐκ Κωνσταντινουπόλεως, μαχιμώτατον,
και πρῶτιστον ἰσως τῶν Στρατιωτῶν ἀρχηγόν·
ὅστις, ὑπερασπίζων τόπον τινὰ, Μούκι (ἢ Μούλ-
κι) ὀνομαζόμενον, ἐνθα ἐδέσποζεν, ἠνάγκασε τὸν
ἤδη ἀπασαν τὴν Πελοπόννησον κυριεύσαντα Μωά-
μεθ, ἵνα ἐγκαταλείψῃ τὸ φρούριον μετὰ πεντή-
κοντα τέσσαρας, ἡμέρας ματαίων ἀποπειρῶν (22).
Ἐπειτα, ἐλθὼν πρὸς τὴν βενετικὴν Γερουσίαν,
εὐνοϊκῶς ἐγένετο παρ' αὐτῆς ὑποδεκτὸς, και διω-
ρίσθη γενικῶς ὄλων τῶν ψιλῶν αὐτῆς ἱππέων ἀρ-
χηγός, κατὰ τὴν 18, Ἰανουαρίου 1473 (23). Ἐ-

πειδή δὲ ἦτον, οὐ μόνον πολεμικώτατος, ἀλλ' ἔμψρων καὶ λίαν ἐξεπλημένος περὶ τὰ πολιτικά, ἀπῆλθε πολλάκις ὡς Διεργηγεὺς μετὰ βενετικῶν πρέσβειων, πρὸς τὸν Σουλτάνον, καὶ ἐνίοτε αὐτὸς οὕτως ὡς πρέσβυς. Ἐλαβε παρὰ τῆς Ἀριστοκρατίας πρῶτα δείγματα ἀγάπης, καὶ αὐτὴν ἔτι τὴν ἐν Ὀπιτεργίῳ (Ὀδέρτζω) Γραμματεῖαν, ἐξ ἧς ἀπελάμβανε δουκᾶτα ἑτησίως τριακόσια ἐξήκοντα. Ἐτελεύτησε τῷ 1532, ἐν ἡλικίᾳ ὀγδοήκοντα καὶ ἐπέκεινα ἐτῶν, καὶ ἐνεταφιάσθη ἐν τῷ ἐν Βενετίᾳ τῶν Ὀρθοδόξων Ναῷ τοῦ Ἀρχιεπίσκοπου Γεωργίου, μετὰ μεγάλης παρατάξεως. Ἐτέρα δὲ περὶ αὐτοῦ, καὶ τινος Ἰωάννου Παλαιολόγου, ἀρχηγοῦ τῶν Στρατιωτῶν (1509. 56), υἱοῦ πιθανῶς τοῦ Θεοδώρου (ὃν καὶ διεδέχθη ἐν Στρατιᾷ), ἀναγινωσκέτω ὁ βουλόμενος εἰς τὸν Ἑλληνομνημονα τοῦ ἀειμνήστου Ἀνδρέου Μουστοξύδου· πολύτιμον σύγγραμμα διὰ τὰς σπανιωτάτας εἰδήσεις, ὧν ἀναφέρονται εἰς τοὺς τελευταίους τῆς Βυζαντινῆς Αυτοκρατορίας χρόνους, καὶ τὰς τῆς καθ' ἡμᾶς μεταγενεστέρως γραμματολογίας βάσεις.

Ἀναλάβωμεν ἤδη τὴν, ἀφ' ἧς παρεξेत्रάπημεν, ἱστορίαν. Οἱ Στρατιῶται, καὶ ἄλλοι ἐκ τῶν ἐν Βενετίᾳ διατρίβοντων Ἑλλήνων, ἐξήτησαντο, καὶ ἐπέτυχον αὐθημερὸν τῆς χάριτος, ἵν' ἀγοράσωσι γῆπεδον, καὶ ἐποικοδομήσωσιν ἐπ' αὐτὸ Ναόν. Τὴν γῆρην δὲ ταύτην ἀπῆλαυσαν διὰ Δουκικοῦ θεσπίσματος (30 Ἀπριλ. 1514), πα-

ραχωροῦντος καὶ πρὸς τῷ Ναῶ Κοιμητήριον, ἐπὶ ὁμῶς νόμῳ τε καὶ συνθήκῃ, ἵνα καὶ παρὰ τῆς Ρώμης, ἢ καὶ ἄλλης ἐκκλησιαστικῆς ἐξουσίας, λάβωσιν ἄδειαν· ἄνευ δὲ ταύτης, ἀδύνατον τότε ἢ ἐν τῷ Κράτει ἀνεγερσις οἰουδήποτε χριστιανικοῦ ναοῦ. Οὗτοι δὲ, ἐξ ἀνάγκης ὑπείξαντες τῷ τῆς Δεκανδρίας δόγματι (et per obedi-
dir ali mandati de ditti Exellentissimi Signori Capi), κατὰ τὴν ἰδίαν αὐτῶν ἔκφρασιν (24), συμπρόξαντος, ὡς εἰκὸς, καὶ τοῦ ἐν Ἰωνίᾳ βενετοῦ πρέσβεως, ἐκομίσαντο Γράμμα παρὰ Λέοντος τοῦ Γ. 3. Ἰουνίου, 1514, (καὶ ἕτερον τῆς 10 Μαΐου 1521, ἐπιβεβαιωθὲν ὑπὸ Κλήμεντος τοῦ Ζ. τῇ 26 Μαρτίου 1526) (25)· ὅς τις προθύμως καὶ γενναιοφρόνως συγκατένευσε, συγχωρῶν καὶ Νάον, καὶ Κωδωνοστάσιον, καὶ Κοιμητήριον, ἀποφαίνων καὶ τῶν Γραικῶν τὴν Ὀμηγυριν ἀνεξάρτητον ἐκ πάσης τοῦ δυτικοῦ Κλήρου ἐπεμψάσεως, καὶ ὅλως περὶ τὰ πατροπαράδοτα τῆς θρησκείας αὐτῶν ἐλευθέρων· ὑπὸ τὸν ὄρον, ἵνα συνεισφέρωσιν ἐτήσιον ἐκ πέντε λιτρῶν λευκοῦ κηροῦ φόρου· ὅστις οὐδ' ἠτήθη, οὐδ' ἐπληρώθη πώποτε (26). Καὶ ἐν τσοῦτῳ, ἀναζητοῦντες τὸ ποθούμενον γήπεδον, καὶ ἀγοράσαντες αὐτὸ, ἐγκρίσει δὲ καὶ τῆς Διοικήσεως, εἰς τὴν τοῦ ἁγ. Καντιανοῦ ἐνορίαν, καὶ ἰδιαιτέρως εἰς τόπον λεγόμενον in Biri, κατεβιάσθησαν εἰς διάλυσιν τῶν συμφωνηθέντων, ἀνθισταμένου τοῦ τότε ἐπιτοπίου πατριάρχου Ἀν-